

BALÁZS FERENC

SZERESSÜK EGYMÁST BŰNEINKBEN IS

Jézus olyan szigorúan elítélte a bűnt, hogy még a gondolatban vétkezőt is hibáztatta. Mégis, amikor egy bűnös asszonyt vittek eléje, nem őt, hanem a vádlókat szégyenítette meg, akik éppen olyan gyarlók, mint az asszony. "Nem kárhoztatlak. Eredj el és többé ne vétkezz"! Csak ennyit mondott a bűnös asszónynak, s azelőtt is, meg azután is személyében senkit sem támadott meg, akiről feltételezhette, hogy megjavulásra ereje van. Tödultak is hozzá az emberek seregestül. Hallgatói között talán egy sem volt, akit önzésért, kapzsiságért vagy egyéb bűnéért meg ne leckéztethetett volna. De Jézus annál jobb emberismerő volt. Tudta, hogy ilyen úton célt nem ér, mert a megszegyenyítés a legtöbb embert csak makacsabbá teszi. Ehelyett arra törekedett, hogy az emberekben az igaz élet vágját felébressze.

Csak egyetlenegyszer vesztítette el Jézus az önuralmát: Jeruzsálemben, amikor a pénzváltókat és galambárosokat ostorral kergette ki a templomból. Talán megszédítette őt a tömeg ünneplése, amelyik a felszabadítót látta benne?

Ki tudja, mi vitte őt erre a szokatlan fellépésre. De drágán kellett megfizetnie érte. Hiszen nem lehetetlen, hogy a tömeg erre a személyében ért támadásra hangolódott ellene, s amit hivatalos ellenségei, a papok és írástudók addig nem mertek megcselekedni, mert a nép szeretete biztos védelem volt Jézus körül, azt most megtették: elfogatták, bebörtönözték és kivégezték őt, anélkül, hogy mellette bárki is komolyan szót emelt volna.

Jó volna, ha bennünk is meg volna a Jézus emberismerete. Hiszen mi egyebet sem teszünk, mint egymást kárhoztatjuk. A pénzt a pénztelen, a politikust a többi politikus, egyiket a másik, mindenkit mindenki. S azt hisszük, célt érünk ezzel. Pedig egyebet sem csinálunk: a megrögzött bűnöst visszanyomjuk megrögzött bűnébe.

Kis próféták és nagy próféták állanak elő haragos vádakkal. A legjobbat akarják és semmivé válnak. Habzó szájjal mutatnak rá azokra a közéleti személyekre, akik a maguk kicsinyességével, önzésével a nép egészséges fejlődését megakadályozzák. És a kicsinyes emberek felágaskodnak és megfojtják a kis prófétákat és a nagy prófétákat.

Nem, így nem érünk célt. Jobb, ha nem is veszünk tudomást arról, hogy fertőzöttek vagyunk. Fogjunk kezét a bélpoklosokkal is. Szeressük őket is. S beszéljünk nekik egészségről, igazságról, közös emberi sorsunkról. Hátha megkívánják a tiszta életet?

De ne csak azért, hogy el ne tiporjanak.

Azért se csupán, mert így talán könnyebben szívükhöz férközhetünk.

Hanem azért legkivált, mert bűnében is szeretnünk kell az embert. Bolond az, aki a kicsi jót utálja, mert a nagyobb jó el nem érhető. Bolond az, aki, mert az ember nem tökéletesen az, amilyennek lennie kellene s amilyen egyszer - hisszük - lenni fog: most nem tudja megbecsülni azt a bármilyen elvesző jószágot, bármilyen kicsiny becsületet és bármilyen idomtalan igazságérzetet, ami feltalálható.

Ám tűzzük ki végcélnak a tökéletest, de tanuljuk meg szeretni azt is, ami még távol áll a tökéletestől: az embert. Szeressük az embert. Ne kárhoztassuk egymást. Szeressük egymást bűneinkben is. Szeretettel vezessük egymást előre, Istenországa felé. Így hátha tovább érünk.

TANULMÁNYOK

Dr. TAPOLYAI A. MIHÁLY

A KAPCSOLATOK VÁLSÁGA; MENEKÜLÉS A VALÓSÁGTÓL

Soha a történelemben nem volt ilyen lehetősége az embernek arra, hogy boldog legyen, mint most. És soha olyan boldogtalannak nem látszott, mint most. Ennek egyik legmegfoghatóbb oka éppen abban rejlik, hogy az emberi kapcsolatok jutottak válságba.

Két amerikai pszichiáter, Minirth és Mayer kimutatták, hogy a depressziósok életében leginkább az emberi kapcsolatok sérültek, vagy igazi intim kapcsolatok sosem volt.

Hogy mennyire boldog lehetne az ember, az abból is látható, hogy az átlagos emberi életkor hihetetlenül megnövekedett. A mi amerikai, clevelandi első magyar egyházközségünknek összesen 126 adófizető tagja volt 1986-ban és természetesen azok családja. Ezek közül 4-5 volt 100 éven fölüli és kb. 8 volt 90 éven fölüli. Ez részben a jólét, részben a fejlett orvostudomány eredménye. Hiszen őket már többször megfoltózták, szívük koszorú ereit kicserélték, vagy más olyan életmentő műtéten estek át, amelyeket nem véletlenszerű betegségek tettek szükségessé, hanem a biológiai előregedés miatt jutottak abba a végső állapotba, hogy életük csak műtéttel volt megnyújtható.

Ma milliók élnek és dolgoznak ilyen reparált állapotban Amerikában és a civilizált Európában. Mégis az emberi élet milyen boldogtalan! Csak elég, ha elmondom, hogy az öngyilkosság vezető halálokok közé tartozik. Felnőtteknél az első tíz között van, a huszoneveseknél pedig az első három halálokok egyike. Boldog emberek nem szoktak öngyilkosok lenni.

Vagy vegyem a bűnözés hihetetlen elterjedtségét? Ez nem csak anyagi gondot okoz, hanem rettegéssel tölti el az embereket. Vagy vegyem a maffiák hatalmát, amely az emberi életet valósággal a népvándorlás korába viszi vissza? Nem elég adat ez annak bizonyítására, hogy az emberek boldogtalanok? Vagy a primitív sovinizmusok tisztogató háborúit?

Mi juttatta ide az emberiséget a hallatlan technikai fejlődés mellett, vagy annak ellenére, vagy éppen következményeképpen?

Marcuse írja *Az egydimenziós ember* c. munkájában, hogy az ember azért, hogy kényelmesebb életet éljen, gépeket gyártott, aztán az ember a gépek rabszolgája lett. Egydimenziós emberré vált. Már nem is kell gondolkoznia, csak gépeket kapcsolnia, gombokat nyomogatnia. Tervet nem kell csinálnia, célt nem lát maga előtt. Ez az újfajta szolgaság céltalan és esztétikailag elszegényedett élet. Megindult az elidegenedés a világtól és az lélettől.

Vagy gondoljuk végig. Mi, az idősebb generációhoz tartozó emberek hány háborút éltünk át és hány forradalmat? Minden háború és minden forradalom nem csak a pénz, hanem az erkölcsi értékek inflációjával is járt. Legpopulárisabb